

РЕШЕНИЕ

№ 4818

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА Г. НАКОВА
като разгледа докладваното от ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА Гражданско дело № 20231110160412 по описа за 2023 година

Предявени са за разглеждане обективно съединени искове с правно основание чл.422, ал.1 ГПК, вр. с чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. с чл.153, ал.1 ЗЕ и с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Производството е образувано по искова молба от ***** против Д. А. Ф. за установяване съществуването на вземане, за което е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№ 25937/2023 г. по описа на СРС, 43-ти състав.

В исковата молба ищецът ***** твърди, че е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение срещу длъжника-настоящ ответник за суми за главница и обезщетение за забава за доставена от дружеството, но незаплатена топлинна енергия и извършена услуга дялово разпределение на топлинна енергия за топлоснабден имот. Заявлението било уважено, но тъй като издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК била оспорена длъжника, на ищеца били дадени указания, че може да предяви искове за установяване на вземанията си, което е сторено с предявените в настоящото производство искове.

В исковата молба са изложени твърдения, че през исковия период ответникът е бил клиент на ТЕ по смисъла на чл.153, ал.1 ЗЕ, съгласно който всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост /СЕС/, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на ТЕ и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл.140,

ал.1, т.2 ЗЕ на отоплителните тели в имотите си и да заплащат цена за ТЕ. Излага се още, че съгласно чл.150, ал.1 ЗЕ продажбата на ТЕ за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия /ОУ/ за продажбата на топлинна енергия от ***** на клиенти за битови нужди в гр.София. Поддържа, че през процесния период в отношенията между тях са в сила Общите условия за продажба на топлинна енергия от ***** на клиенти за битови нужди в гр.София, одобрени с решение на ДКЕВР от 2016 г. Твърди се още, че съгласно ОУ на дружеството купувачите са длъжни да заплащат дължими суми по ежемесечно издавани фактури за ТЕ в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на дружеството. Поддържа, че след влизане в сила на ОУ от 2016 г. ищцовото дружество ежемесечно удостоверява публикуването в интернет на данни за дължимите суми за ТЕ в присъствието на нотариус, за което се съставят констативни протоколи. Твърди още, че в изпълнение на разпоредбата на чл.139б ЗЕ, собствениците на СЕС, в която се намира и имота на ответника, са сключили договор за извършване на услуга дялово разпределение на топлинна енергия с ***** . Сочи, че съгласно чл.155, ал.1, т.2 ЗЕ сумите за топлинна енергия се начисляват от ищцовото дружество по прогнозни месечни вноски, като след края на отчетния период се изготвят изравнителни сметки от фирмата, извършваща дялово разпределение, на база отчетено реално потребление. Твърди се, че за имота са издадени изравнителни сметки за начислена топлинна енергия през процесния период, които не са заплатени. По изложените в исковата молба доводи и съображения, ищецът моли за уважаване на предявените искове, като по отношение на ответника бъде признато за установено, че дължи на ищеца сумите, както следва: сумата от 5 319,76 лева, представляваща главница за доставена от дружеството, но незаплатена топлинна енергия до недвижим имот, находящ се в *****, за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 15.05.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 627,94 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 03.05.2023 г., сумата от 70,37 лева, представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 15.05.2023 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 13,85 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение, за периода от 16.07.2020 г. до 03.05.2023 г. Претендират се направените в хода на заповедното и исковото производство разноски.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, в който се изразява становище за неоснователност на предявените искове. Изразява се становище за липса на индивидуализация на процесните вземания относно това дали са касае за топлинна енергия за отопление, от сградна инсталация или за БГВ. Излагат се доводи за липса на облигационно правоотношение между страните и нарушение на Директиви

на ЕС – 93/13, 2011/83 и 2006/32. Поддържа се, че по делото не са представени доказателства относно начина на отчитано на топлинна енергия в имота в съответствие с нормативните изисквания. Изразява се становище за неоснователност на предявените искове за заплащане на суми за дялово разпределение, тъй като същото е извършвано от трето за делото лице, а не посоченото в исковата молба. Поддържа се също, че по делото не са представени доказателства, че ищецът е придобил това вземане, съответно за него е възникнало право да го претендира в настоящото производство. Прави се възражение за погасяване на вземанията по давност. По изложените в отговора доводи и съображения се иска отхвърляне на предявените искове и присъждане на разноски.

Третото лице - помагач на страната на ищеца - „Бруната” ООД не изразява становище. Представя писмени доказателства във връзка с извършваното дялово разпределение в процесния недвижим имот и изготвяните изравнителни сметки.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, и като взе предвид становищата на страните, приема за установено следното *от фактическа страна*:

Видно от приложено към настоящото производство ч.гр.д.№ 25937/2023 г. по описа на СРС е, че по заявление на ***** е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, с която е разпоредено длъжникът-настоящ ответник да заплати на дружеството сумите, както следва: сумата от 5 319,76 лева, представляваща главница за доставена от дружеството, но незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 15.05.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 627,94 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 03.05.2023 г., сумата от 70,37 лева, представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 15.05.2023 г. до изплащане на вземането, сумата от 13,85 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение, за периода от 16.07.2020 г. до 03.05.2023 г.

С разпореждане от 09.10.2023 г. по ч.гр.д.№ 25937/2023 г. по описа на СРС, съдът е констатирал, че издадената заповед е оспорена от длъжника, поради което е указал на заявителя - настоящ ищец, че може да предяви иск за установяване на вземането си. В предоставения му едномесечен срок ищецът е подал исковата молба.

Видно от приложения по делото договор за доброволна делба на недвижим имот с нотариална заверка на подписите рег.№ 4367/17.10.2011 г. по описа на Христина Влахова, нотариус с район на действие СРС, вписан в Служба по вписванията – гр.София под Вх.рег.№ 45016, том XII, № 267 е, че процесния недвижим имот е поставен в дял на Д. Ф. – настоящ ответник и последният е станал изключителен негов собственик.

Видно от приложения по делото нотариален акт за учредяване на договорна

ипотека от 19.08.2021 г. е, че ответникът продължава да се легитимира като собственик на процесния недвижим имот.

По делото е приложен протокол от проведено на 09.08.2001 г. ОС на ЕС, където се намира процесния недвижим имот, в който е обективизирано решение за сключване на договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ с *****. Към протокола е приложен списък на присъствалите лица, сред които е и името на ищеца. Срещу името е положен подпис, който не е оспорен от ответника. По делото е представен и договор от 05.09.2001 г. в изпълнение на взетото решение на ОС на ЕС.

По делото е представен договор от 09.06.2020 г., сключен между ищцовото дружество и третото лице-помагач за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия по чл.139в ЗЕ, сключен за срок от три години, с начална дата 01.05.2020 г.

По делото са представени справки от счетоводната система на ищцовото дружество за издадени фактури през процесния исковия период, както и издадените общи фактури през исковия период.

По делото са приложени Общите условия на ищцовото дружество, действали през процесния исков период.

По делото са приложени изравнителните сметки изготвени от третото лице-помагач във връзка с отчетена топлинна енергия, протоколи за неосигурен достъп до имота, както и сертификат за одобрение на уредите за ДР на ТЕ.

По делото са изслушани заключение на съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи, които не са оспорени от страните и са приети от съда като обективно и компетентно дадени.

В заключението на съдебно-техническата експертиза вещото лице е констатирало, че исковият период съвпада с два отчетни периода – 2020г./2021 г. и 2021г./2022 г., за които ФДР е разпределила за процесния апартамент ТЕ за отопление по дистанционен отчет на 4 бр. ИРРО и ТЕ от сградна инсталация. ТЕ за БГВ е начислявана по норма за разход: по 140 л. на денонощие за два водомера за топла вода, поради неосигурен достъп в имота. Вещото лице е констатирало още, че от потребителя не са представени възражения против разпределената ТЕ и изготвените изравнителни сметки. В заключението вещото лице е посочило, че сумите за потребена ТЕ в процесния имот са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба, а топломерът, монтиран в АС е преминал последващи метрологични проверки, касаещи процесния период.

По делото е изслушано и прието и заключение на съдебно-счетоводна експертиза, в което вещото лице, след проверка в счетоводството на ищцовото дружество е посочило, че размера на неплатените суми за ТЕ по партидата на процесния недвижим имот, са както следва: 5390,13 лева – главница, в т.ч. сумата от 70,37 лева – главница за дялово разпределение и сумата от 641,79 лева – обезщетение

за забава, в т.ч. сумата от 13,85 лева върху главницата за дялово разпределение.

Други относими и допустими доказателства не са представени по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните **правни изводи**:

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване по иска за главницата - че спорното главно право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между страните за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответника топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза на спорната сума, и по иска за законната лихва за забава – че главното парично задължение е възникнало, че е настъпила неговата изискуемост, както и че размера на законната лихва възлиза на спорната сума.

Съгласно разпоредбата на чл.150, ал.1 от действащия Закон за енергетиката, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни Общи условия. Съгласно чл.150, ал.2 ЗЕ Общите условия се публикуват в централната и местна преса и влизат в сила 30 дни след публикуването им, без да е нужно изричното им писмено приемане от клиентите. На настоящия съд е служебно известно във връзка с предходно разглеждани дела, че ОУ на ищцовото дружество са публикувани съгласно горепосочената норма в един централен и един местен всекидневник. Следователно в нормативната уредба не съществува задължение за сключване на изрични писмени договори между топлопреносното предприятие и отделните потребители на топлинна енергия за битови нужди като условие за възникване на облигационно отношение във връзка с продажбата на топлинна енергия. Такова правоотношение възниква по силата на самия нормативен акт и Общите условия и обвързва потребителя с въведените в тях права и задължения. Съгласно ал.3, потребителите имат право да предложат и специални условия, които, приети от предприятието, се отразяват в писмени допълнителни споразумения. Липсват доводи и доказателства, че потребителят се е възползвал от тази възможност, поради което приложими са утвърдените ОУ на дружеството.

Посочената нормативна уредба и анализът на същата водят до извода, че правото на собственост върху самостоятелен обект в сграда - апартамент, находящ се в топлоснабдена сграда - етажна собственост, е достатъчен факт, за да се приеме, че през процесния период между ответника и ищеца е съществувало облигационно правоотношение във връзка с продажба на топлинна енергия за битови нужди, без да е било необходимо сключването на писмен договор или изрично приемане на общите условия */в този смисъл е решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3 184/2013 г., III ГО на ВКС/*.

В конкретния случай, от събраните по делото писмени доказателства се

установява, че считано от 2011 г. ответникът се легитимира като единствен собственик на процесния недвижим имот процесния недвижим имот. С оглед предходното, настоящият съд приема, че през процесния период между ответника и ищеца е съществувало облигационно правоотношение във връзка с продажба на топлинна енергия, без да е било необходимо сключването на писмен договор или изрично приемане на общите условия. По силата на това правоотношение през исковия период ответникът е бил потребител/клиент на топлинна енергия за битови нужди и дължи заплащане на същата. Обстоятелството дали в процесния обект се потребява топлинна енергия има значение единствено относно компонентите и размера на задължението - дали ще се начислява за отопление, за битово горещо водоснабдяване или само за сградна инсталация, но не и относно съществуването на облигационното правоотношение.

Следва да се отбележи също, че с решение № 5 от 22 април 2010 г. по конституционно дело № 15 от 2009 г., Конституционният съд отхвърли искането на омбудсмана на Република България за установяване на противоконституционност на чл. 153, ал. 1 и 6 ЗЕ. В мотивите на Решението е посочено, че: "Разпоредбите на чл.153, ал.1 и ал.6 от ЗЕ изпълняват конституционните изисквания да защитават правата на потребителите за ползване на топлинна енергия. Сградната инсталация е обща част по смисъла на ЗЕ, Закона за собствеността и Закона за управление на етажната собственост и всички собственици и носители на вещни права следва да се считат за потребители и да поемат ползите и тежестите, свързани с употребата на общата вещ". Правото на част от собствениците да не ползват топлинна енергия за отопляване на индивидуалните си имоти не налага на извода, че не следва да заплащат топлинна енергия, защото освен собственици и титуляри на вещни права на конкретни имоти, те са съсобственици на сградната инсталация и на общите части в сградата и следва да поемат припадащата им се част от разходите за топлинна енергия, свързани с тях и в този смисъл е решението на КС. Гражданите имат правото да преустановят подаването на топлинна енергия към имотите си, но те остават потребители на топлинна енергия за общите части на сградата - етажна собственост и на отдадената от сградната инсталация, която също е обща част. Тези потребители обективно получават в имотите си част от топлинната енергия, отдадена от хоризонталните и вертикални топлопроводи на сградната инсталация, поради което не е налице пълна липса на потребление на топлинна енергия. С оглед на изложеното се налага изводът, че отказ изцяло от потребление на топлинна енергия в присъединена към топлопреносната мрежа сграда в режим на етажна собственост е недопустим, тъй като всички съсобственици поемат съобразно дела си част от разходите, свързани с експлоатацията на общите части и сградната инсталация. Друго законодателно разрешение за общите части на сграда - етажна собственост не може да се даде предвид характера на подобни сгради. При специалната уредба на ЗЕ не е необходимо подписване на писмен договор

с ответника, нито подаване на молба-декларация за откриване на партия . Общите условия на ищеца се одобряват и публикуват по реда на чл.150 ЗЕ. Налице е специален закон , който изключва приложимостта на чл.16 ЗЗД и на ЗЗП по отношение на необходимостта от изрично приемане на договорни клаузи и ОУ.

Съгласно разпоредбата на [чл.139, ал.1 ЗЕ](#) разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в [ЗЕ /чл.139 – чл.148/](#) и в дейвалата към процесния период Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 г./. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите [/чл.142, ал.2 ЗЕ/](#).

Установено е въз основа на писмените доказателства по делото и на заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана съдебно-техническа експертиза, което при преценката му по реда на [чл.202 ГПК](#) следва да бъде кредитирано, че сумите за потребена ТЕ в процесния имот са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба. Съдът дава вяра на заключението на СТЕ, тъй като вещото лице изготвя същото на база на своите знания и опит, както и въз основа на събрания по делото доказателствен материал и на предоставените му от страните писмени доказателства */в този смисъл решение № 356/30.03.1955г. по гр.д. №4267/56г., II г.о. на ВКС/*. В случая експертът е спазил това изискване, като е работил върху обективни данни, а не върху предположения.

Следва да се отбележи, че доказателства, които да разколебават направените изводи не са ангажирани по делото, а в тежест на ответника, ако твърди, че установеното от СТЕ количество топлинна енергия не отговаря на действително доставеното, съответно че радиаторите в имота са демонтирани, е било да го докаже по правилата на чл. 154, ал. 1 ГПК. На последно място следва да се посочи, че процесните суми са начислени в този размер по реда на чл.61 от Наредбата за топлоснабдяването - поради липсата на осигурен достъп за отчет. Разходът за битова гореща вода е начисляван на база 1 брой ползвател, отново поради неосигурения достъп за отчет. Начисляването служебно на количество топлинна енергия представлява изключение от общото правило, че количеството на потребената от потребителите в сграда в режим на етажна собственост топлинна енергия се определя въз основа на отчет на уредите за дялово разпределение и водомерите за топла вода, което изключение е обусловено от фактическата невъзможност посочените уреди да бъдат отчетени поради причини, за които отговаря съответният потребител (т. нар. неосигурен достъп). Според разпоредбата на чл. 70, ал. 3 НТ, редът за отчитане на показанията на уредите на клиентите, неосигурили достъп до имотите си, се урежда в общите условия на договорите по чл. 149, 149б и 150 ЗЕ, а съгласно чл. 150, ал. 1, т. 5 ЗЕ, общите условия на топлопреносното предприятие задължително уреждат реда за осигуряване на достъп до отоплителните тела, средствата за търговско измерване или други контролни приспособления. Така посочената законова делегация урежда отклонение от разпределението на доказателствената тежест досежно изпълнението на задължението на потребителя за осигуряване на достъп – не е в тежест на последния доказването на предоставения достъп до имота, а в тежест на топлопреносното предприятие е да установи, че е извършен отчет в сградата, при който отчет не е бил осигурен достъп до имота на потребителя. Съгласно чл. 41, ал. 1, изр. последно от общите условия, приложими към договора, неосигуряването на достъп се констатира с протокол, подписан от

упълномощен представител на продавача и от двама свидетели, които не са служители или на граждански договор при търговеца или продавача. Според чл. 13, ал. 1, т. 3 от ОУ, клиентите избират лице или лица от етажната собственост, които да подписват протоколите за неосигурен достъп в датите за отчет. Посочените уговорки уреждат по недвусмислен начин реда за установяване и доказване на неосигурения достъп – чрез съставяне на протокол за неосигурен достъп, подписан от представител на топлопреносното предприятие /респ. на съответната ФДР/ и един или повече представители на етажната собственост. В конкретния случай по делото са представени такива протоколи, от съдържанието на които става ясно, че до уредите, монтирани апартамент № 103, достъп не е осигуряван през исковия период.

От своя страна ответникът не е подал заявление до топлопреносното предприятие за прекратяване на топлоподаването към имота му, нито е поискал допълнителен отчет и преработване на изравнителната сметка в тримесечен срок от получаване на изравнителната сметка от упълномощения за сградата представител. Ето защо, за ищеца е възникнало правото да определи служебно количеството на топлинната енергия за апартамента и клиентът не може да се брани с твърдението, че не е потребил начислената топлинна енергия. По делото няма доказателства достъпът на ответника като собственик на имота да е бил препятстван, а и това обстоятелство не е предмет на настоящия спор.

Неоснователни са и изложените в писмения отговор възражения относно нарушение на Директиви на ЕС. Това е така, тъй като с Решение на СЕС от 05.12.2019 г. по съединени дела C-708/2017 и C-735/2017 г. е даден отговор на поставените с отправените преюдициални запитвания въпроси, като е прието, че чл.27 от Директива 2011/83/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2011 година относно правата на потребителите, за изменение на Директива 93/13/ЕИО на Съвета и Директива 1999/44/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Директива 85/577/ЕИО на Съвета и Директива 97/7/ЕО на Европейския парламент и на Съвета във връзка с член 5, параграфи 1 и 5 от Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния 7 пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета („Директива за нелоялни търговски практики“), трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда — етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент. Според СЕС допустима е национална правна уредба, която предвижда, че в сградите в режим на етажна собственост сметките за топлинна енергия за сградната инсталация се изготвят за всеки собственик на апартамент в сградата пропорционално на отопляемия обем на неговия апартамент.

С оглед предходното, претенцията на ищеца за заплащане на главница за

топлинна енергия е основателна и доказана, поради което следва да бъде разгледано обективизираното в писмения отговор възражение за давност.

Съгласно ТР № 3/2012 г. на ОСГК на ВКС по отношение на вземанията за ТЕ е приложима тригодишната давност по чл.111, б.“в“ ЗЗД. В случая същата е прекъсната на 15.05.2023 г., когато заявлението по чл.410 ГПК е постъпило в съда. При липсата на представени по делото доказателства за спиране или прекъсване на давността, погасени по давност са всички задължения, чиято изискуемост е настъпила преди 15.05.2020 г. В конкретния случай, видно от заключението на съдебно-счетоводната експертиза по задача № 3 е, че първата издадена фактура през исковия период е от 31.05.2020 г. Предходното обуславя извод, че макар ищецът да е посочил като начало на исковия период 01.05.2020 г., то в действителност не се претендират суми по издадени фактури преди 31.05.2020 г.

С оглед предходното, претенциите на ищеца за главница за доставена топлинна енергия срещу ответника следва да бъде уважена в пълния предявен размер – от 5319,76. Върху главницата се дължи законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда – 15.05.2023 г. до окончателното изплащане.

По отношение на претенциите на ищеца за заплащане на лихва за забава върху главницата за доставена топлинна енергия, следва да се отбележи, че за процесния период са приложими Общите условия на ищеца, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл.32, ал.1 и ал.2 от ОУ от 2016 г. месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 71 от НТ /по прогнозно количество/, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл. 73 от НТ /на база реален отчет/, се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. В ал.3 на чл.32 от ОУ от 2016 г. е предвидено, че след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Съгласно чл.33, ал.2 клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл.32, ал.2 и ал.3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а съгласно ал.4 на чл.33 продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл.32, ал.2 и ал.3, ако не са заплатени в срока по ал.2.

В конкретния случай, ищецът в исковата молба твърди, а и от представените по

делото доказателства се установява, че на потребителите е начислявана ТЕ по прогнозен дял, приложим е чл.32, ал.3 от ОУ. Спрямо общата фактура по чл.32, ал.3 от ОУ от 2016 г. обаче разпоредбата на чл. 33, ал. 4 от ОУ от 2016 г. няма как да се приложи, тъй като отчитането на ИРРО/водомера, изготвянето на изравнителната сметка и издаването на общата фактура е настъпило след предвидения в ОУ от 2016 г. 45-дневен срок за плащане.

С оглед предходното, при липса на възможност да се приложи уговореното и предвид разпоредбата на чл.84, ал.2 ЗЗД, потребителят изпада в забава след покана, каквато ищецът не твърди и не доказва да е отправил до ответника */в този смисъл е и решение от 15.10.2020 г. по в.гр.дело № 15700/2019 г. по описа на СГС/*.

При горните съображения предявения иск за вземания за обезщетение за забава върху главницата за ТЕ следва да бъде отхвърлен изцяло.

Настоящият съд намира за неоснователни и претенциите на ищеца заглавница за услуга дялово разпределение на топлинна енергия. Действително, съгласно чл.36 от ОУ на ищцовото дружество, клиентите заплащат цена на „услугата разпределение“, извършвана от избран от клиентите търговец, като от приетата и неоспорена от ищеца съдебно-техническа експертиза се установява, че през исковия период изравнителните сметки за изготвени от третото лице-помагач на страната на ищеца. По делото няма данни как е формирана сумата от общо 70,37 лева, ищцовото дружество да е заплатило тази сума на горепосоченото трето лице за извършената услуга, съответно за него да е възникнало право да я претендира в настоящото производство.

С оглед изводите за неоснователност на главната искова претенция за дялово разпределение на топлинна енергия, неоснователна се явява и обусловената от нейното уважаване акцесорна искова претенция за обезщетение за забава. Отделно от предходното по отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл.84, ал.2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора до ответника за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.1 ГПК, ищецът има право на разноски съразмерно на уважената част от исковете. Видно от данните по делото е, че дружеството е направило разноски за държавна такса в размер на 242,15 лева, както и общо 640,00 лева за СТЕ и ССЧЕ. На основание чл.78, ал.8 ГПК съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева, тъй като делото не е от фактическа и правна сложност и е приключило в едно открито съдебно заседание, без да се събират допълнително доказателства. С оглед предходното, ответникът следва да понесе разноски съразмерно на уважената част от предявените срещу него искове или

сумата от 866,19 лева.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ответникът също има право на разноси съразмерно на отхвърлената част от исквете. Видно от приложения по делото договор за правна защита и съдействие е, че ответникът е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 900,00 лева. Възражението на ищеца с правно основание чл.78, ал.5 ГПК е неоснователно, тъй като възнаграждението е с 3.00 лева под минималния размер съгласно чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. С оглед предходното ищецът следва да заплати на ответника сумата от 106,26 лева.

С оглед задължителните указания дадени в ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, съдът по исквото производство по чл.422 ал.1 ГПК дължи произнасяне и по разностите по заповедното производство, като съгласно указанията, дадени в т.12 от ТР, това следва да стане с осъдителен диспозитив. Съразмерно на уважената част от исквете ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 150,49 лева.

В заповедното производство ответникът не е направил разноси, поради което съдът не му присъжда такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по искове с правно основание чл.422, ал. 1 ГПК вр.чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. чл.153 ЗЕ и чл.422, ал.1 ГПК, вр.чл.86, ал.1 ЗЗД предявени от *****, със седалище и адрес на управление: ***** срещу Д. А. Ф., ЕГН *****, че ответникът дължи на ищеца сумата от **5 319,76 лева**, представляваща главница за доставена от дружеството, но незаплатена топлинна енергия до недвижим имот, находящ се в *****, за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 15.05.2023 г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** предявените искове за сумата от 627,94 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2021 г. до 03.05.2023 г., за сумата от 70,37 лева, представляваща главница за извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва, считано от 15.05.2023 г. до изплащане на вземането, както и за сумата от 13,85 лева, представляваща обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение, за периода от 16.07.2020 г. до 03.05.2023 г.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Д. А. Ф., ЕГН ***** да заплати на *****, със седалище и адрес на управление: ***** сумата от **866,19 лева**, представляваща направените разноси по исквото производство съразмерно с уважената част от исквете и сумата от **150,49 лева**, представляваща разноси в заповедното производство по ч.гр.дело № 25937/2023г. по описа на СРС,

43-ти състав съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК *****, със седалище и адрес на управление: ***** да заплати на Д. А. Ф., ЕГН ***** сумата от **106,26 лева**, представляваща направени разноси в настоящото производство, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Решението е постановено при участието на трето лице*****, със седалище и адрес на управление: *****, помагач на страната на ищеца *****.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____